

Поетичний шлях Шевченка

Вінницький національний технічний університет

Анотація

У даній роботі описується поетичне життя Тараса Григоровича Шевченка: від часів його юності до становлення великого митця.

Ключові слова: Шевченко, поет, вірші, збірка, поезія, художник.

Abstract

This paper describes the poetic life of Taras Shevchenko from the days of his youth to becoming a great artist.

Keywords: Shevchenko, poems, collection, poetry, painter.

У першій половині XIX ст. в царській Росії загострилася криза кріпосницької системи господарювання, яка гальмувала прогресивні капіталістичні форми розвитку, що активно утверджувалися в Європі. У цей період посилюється самодержавно-поміщицьке свавілля. У жодній країні Європи правителі не мали такої необмеженої влади, як царі-імператори. Ніде бюрократія не була такою деспотичною, поліція такою жорстокою, а народ таким безправним, як у Росії. На українських землях царат здійснював колоніальну політику ще сильніше, ніж за часів Петра I та Катерини II. Усе зводилося до ідеї: «Один правитель, одна віра, один закон, одна мова». Царський уряд намагався знищити залишки давньої автономії. Практично припинили вживати назву Україна, замінюючи її принизливою — Малоросія.

Саме в цей час народився поет Тарас Шевченко.

Дитинство і юність Т. Шевченка

Тарас Григорович Шевченко народився 9 березня 1814 р. в селі Моринці Звенигородського повіту Київської губернії (нині Звенигородський район Черкаської області) у родині Григорія Івановича Шевченка й Катерини Якимівни Бойко. Батьки поета були кріпаками магната-поміщика генерал-лейтенанта Василя Енгельгардта. До його володінь належали села Моринці й Кирилівка, де пройшло дитинство малого Тараса. «Село! І ось стоїть переді мною наша бідна, стара біла хата, з потемнілим солом'яним дахом і червоним димарем, а навколо хати на причілку яблуня з червонобокими яблуками, а навколо яблуні квітник, улюбленець моєї незабутньої сестри, моєї терпеливої, моєї ніжної няньки», — напише він згодом у повісті «Княгиня».

Зберігся малюнок Шевченка — хата в Кирилівці, де провів своє дитинство майбутній поет і художник. З болем і гіркотою пізніше він напише:

Брати на панщину ходили, Поки лоби їм погодили! А сестри! сестри! Горе вам, Мої голубки молодії,
Для кого в світі живете? Ви в наймах вирости чужії, У наймах коси побілюють, У наймах, сестри, й
умрете! («Якби ви знали, паничі»)

У восьмирічному віці Тарас пішов до школи до кирилівського дяка-вчителя Павла Рубана. Першими книжками майбутнього поета були церковнослов'янський буквар — Граматка, Часословець — збірник молитов і пісень для церковної відправи, Псалтир — книга псалмів, яка слугувала підручником для читання, твори Г. Сковороди, «Енеїда» І. Котляревського.

Малий Тарас став шукати кращої долі: допомагав у школі кирилівському дякові «носити воду школярам», де його життя було напівголодним; утік у Лисянку до дякона-живописця навчатися малярського ремесла. У хлопця рано виявився хист до малювання, про що залишили спогади товариші Т. Шевченка: І. Сошенко, Ф. Лобода, М. Чалий.

Восени 1829 р. разом з обслугою-кріпаками Тарас Шевченко як козачок молодого пана Павла Енгельгардта виїздить до міста Вільно (нині — Вільнюс), у 1831 р. — до Петербурга. У списку дворових був запис навпроти прізвища Шевченка: «Здатний на кімнатного живописця». Це значною мірою вирішило його подальшу долю.

Пізніше І. Сошенко познайомив його з Є. Гребінкою, О. Венеціановим, В. Жуковським, К.

Брюлловим, М. Вієльгорським — відомими культурними діячами того часу, які відіграли визначальну роль у подальшій долі Тараса Шевченка. У лютому 1837 р. Товариство заохочення художників дозволило Шевченкові неофіційно відвідувати навчальні класи Академії мистецтв, а у квітні Карл Брюллов, знаменитий російський художник, намалював портрет Василя Жуковського. Портрет розіграли в лотереї за 2500 крб., величезну на той час суму. За ці гроші Тараса Шевченка викупили з кріпацтва.

Тепер Т. Шевченко з великою жадобою слухав лекції в Академії, займався самоосвітою, користувався бібліотекою Брюллової й багато читав, зокрема історію України, середніх віків, твори І. Котляревського, Г. Квітки-Основ'яненка, Є. Гребінки, М. Гоголя, романи В. Скотта, твори Гомера, Сократа, Й. В. Гете, Ф. Шиллера. Одночасно митця захопила літературна творчість. Пізніше поет зізнався: «Дивне, однак, це всемогутнє покликання. Я добре знав, що живопис — моя майбутня професія, мій хліб. І замість того, щоб вивчати його глибокі таємниці, та ще під керівництвом такого вчителя, яким був безсмертний Брюллов, я писав вірші, за які мені ніхто шага не платив і які, зрештою, позбавили мене волі».

1840 р. став епохальним в історії України, української нації: побачила світ збірка поетичних творів Тараса Шевченка «Кобзар», яка містила лише вісім творів: «Думи мої...», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка», «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч». Процес творчості тривав і далі. Художник написав малюнки, низку портретів, чимало ілюстрацій до художніх творів. Шевченко став знаменитою людиною в Петербурзі. Слава про нього поширилася і в Україні. Сучасники Т. Шевченка залишили свої спогади про цей знаменитий для України період. Харківський видавець альманаху «Сніп» О. Корсун писав: «Раз ми ідемо з Миколою Івановичем Костомаровим у собор... і заходимо до Апаріна в книгарню. Питаємо, чи немає чогось новенького. П. Апарін подає тоненьку книжку "Кобзар". Ми присіли на лавці та й просиділи не тільки обідню - і сам обід: усю книгу прочитали... Це було щось зовсім нове, особливе, оригінальне. "Кобзар" вразив нас. Не тільки нас, а... всіх читачів».

Дві подорожі в Україну

Після чотирнадцяти років розлуки з Україною Тарас Шевченко разом з українським письменником Євгеном Гребінкою 19 травня 1843 р. вирушив до рідного краю.

У листопаді 1844 р. побачив світ перший випуск «Живописної України», до якого ввійшли шість офортів (офорт – гравюра на міді або цинку з малюнком, протравленим кислотами). Художник мав намір на гроші за альбом викупити рідних із кріпацтва — не судилося... Продовжував писати нові поезії.

У квітні 1845 р. Т. Шевченко приїхав в Україну з наміром постійно тут жити й працювати. Одержавши від Київської археологічної комісії доручення зарисувати історичні пам'ятки, він мандрував Україною, виконуючи це завдання. Одночасно писав поетичні твори. Подорож Україною збагатила його свіжими враженнями, новим баченням сучасного пригнобленого становища народу в закріпаченій Російській імперії, які потім було взято за основу його викривальних творів:

...он розпинають

Вдову за подушне, а сина кують,

Єдиного сина, єдину дитину,

Єдину надію! в військо отдають!

(«Сон»)

У Переяславі, де він жив у І. Козачковського, з'явилися на світ поеми «Наймичка» та «Кавказ». У кінці грудня, перенісши хворобу, Шевченко написав знаменитий вірш «Як умру, то поховайте...». Ці та інші твори 1843-1845 рр. він об'єднав у рукописний альбом «Три літа», «одну з найбільших реліквій українського народу, найяскравіший документ полум'яної творчості великого поета-революціонера» (Є. Шабліовський), до якого ввійшли блискучі зразки політичної лірики: поеми «Сон», «Кавказ», послання «І мертвим, і живим...», поезії «Розрита могила», «Чигрине, Чигрине...», «Минають дні, минають ночі...», «Давидові псалми».

Один із сучасників Т. Шевченка, київський чиновник М. Шигарін, писав: «...У Києві... Шевченкові вірші з особливим захопленням читали в багатьох гуртках. Дехто вчив тоді малоруську мову лише для того, щоб читати й розуміти Шевченка. Крім надрукованої книжки, ходили по руках зошити, що їх Шевченкові шанувальники переписували навперебій один перед одним». Саме за ці твори пізніше цар жорстоко розправиться з поетом.

Кирило-Мефодіївське братство

Навесні 1846 р. деякий час митець жив у Києві, де познайомився з членами Кирило-Мефодіївського братства: М. Костомаровим, П. Кулішем, М. Гулаком, О. Марковичем, Д. Пильчиковим, В. Білозерським. Цих діячів, переважно дворян, об'єднувала ідея духовної єдності слов'янських народів на засадах рівності й братерства, пробудження національної самосвідомості українського народу через освіту в національному та християнському дусі, бачення розвитку суспільства шляхом реформ. Важливими для братства були пристрасні поезії Т. Шевченка, які численними рукописними списками поширювалися в Україні й наповнювали пристрасним революційним духом ліберальні погляди братчиків.

Арешт і заслання (1847-1857)

Наприкінці березня 1847 р. розпочалися арешти членів Кирило-Мефодіївського братства. Причиною став донос студента університету О. Петрова попечителеві Київського навчального округу О. Траскіну про існування таємної антиурядової організації. Син жандармського офіцера Петров завоював довіру кирило-мефодіївців, ознайомився з програмними документами, поезіями Т. Шевченка, підслуховував розмови через стіну (жив по сусідству з квартирою М. Гулака). У доносі він написав і про «вірші Шевченка, що мали своїм змістом взагалі думки явно протизаконні».

Тараса Шевченка заарештували 5 квітня 1847 р. на дніпровській переправі, коли він повертався до Києва і мав бути старшим боярином на весіллі в Костомарова; жандарми відібрали в нього рукописну збірку «Три літа». Поет їхав до Києва зі світлими надіями: отримав дозвіл викладати малювання в Київському університеті св. Володимира, планував друге видання «Кобзаря», мріяв поїхати на стажування до Італії... Проте 17 квітня 1847 р. Т. Шевченка привезли до Петербурга й ув'язнили в казематі III відділу «Імператорської Його Величності Канцелярії», тобто охоронці. Тут він створив 13 поезій, об'єднавши їх у цикл «В казематі», серед яких шедевр світової лірики — «Садок вишневий коло хати...». Документом для обвинувачення поета був рукописний альбом поезій «Три літа». Шеф жандармів О. Орлов радив цареві Миколі I заборонити поширення творів Шевченка, бо «з улюбленими віршами на Україні могли б посягтися і згодом закорінитися думки про вигадане блаженство часів гетьманщини, про те, що буде щастям повернути ті часи, і про можливість існування України як окремої держави». Вирок для тридцятирічного письменника й художника був жорстоким: «Шевченка призначити рядовим до окремого Оренбурзького корпусу... під найсуворіший нагляд, із заборонаю писати та малювати».

Тарас Шевченко відновив поетичну творчість незадовго до звільнення, записував вірші у «захальну книжку» усупереч забороні, створив кілька повістей російською мовою, із яких збереглося дев'ять («Близнець», «Несчастный», «Прогулка с удовольствием и не без морали», «Художник», «Музыкант» та ін.), у котрих, проте, панує «український тип художнього мислення, образотворення, національно-естетичний образ світу»).

Тільки в 1857 р. завдяки клопотанню друзів поета звільнили із заслання. Чекаючи дозволу на повернення в Україну, Тарас Шевченко почав вести «Щоденник» — найвидатніший твір Шевченкової мемуарної прози, за словами С. Єфремова.

Життя і творчість останніх років (1857-1861)

2 серпня 1857 р. Т. Шевченко відбув із Новопетровського укріплення, одержавши дозвіл їхати до Петербурга. У Нижньому Новгороді довідався, що йому заборонено в'їзд до обох столиць. За зиму 1857-1858 рр. створив багато портретів, малюнків, редагував і переписував свої поезії періоду заслання, написав нові поетичні твори, серед них триптих «Доля», «Муза», «Слава». Діставши дозвіл на проживання в столиці, 8 березня поет залишив Нижній Новгород і виїхав через Москву до Петербурга. Поет жив у відведеній йому майстерні На початку 1859 р. вийшла друком збірка «Новые стихотворения Пушкина и Шевченко». У травні поет одержав дозвіл виїхати в Україну.

На початку 1860 р. вийшло друком нове видання «Кобзаря», цього ж року Рада Академії мистецтв присвоїла Шевченкові звання академіка гравірування. У 1861 р. Тарас Шевченко видав підручник для недільних шкіл, назвавши його «Букварь южнорусский». Він дбав про поширення освіти серед народу.

На початку 1861 р. поет захворів. Помер Т. Шевченко 10 березня.

Додаток 1

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сем'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. О. М. Авраменко – підручник «Українська література» [Електронний ресурс]: [Веб-сайт]. – Режим доступу:
<http://pidruchnyk.com.ua/346-ukrayinska-literatura-avramenko-9-klas.html2>.

Липач Марія Євгенівна - студент групи 2КН-16б, Факультет інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, Вінницький національний технічний університет, м.Вінниця, e-mail: marialypach@gmail.com.

Lypach Maria – student of the 2KN-16b group, Faculty of Information Technologies and Computer Engineering, Vinnytsia National Technical University, Vinnytsia, e-mail: marialypach@gmail.com.